

nûrusiyâh
ercan yılmaz

ÇAĞDAŞ TÜRK ŞİİRİ

nûrusiyâh

Ercan Yılmaz

âteşgede

hüzn ile Es'ad dedim, güle
kapandım; başladı ferahfezâ
akşama doğru insana ezâ
olan hafıza âteşîn bir keşküle
serâpâ aktı, sütlüce'de ayıışığı
sözlerin perçemi yaptı keteni
hangi kafıye bu kadar incitir teni
iki gözü iki çeşme he'nin âşığı
oldum da Es'ad dedim hüzn ile
sîneçâk türbesinde gülünüzün
âh Aşk'a benzeyen hücresi güzün
kim havz-ı hayâlde kırılan çile

söyle, işte dizindeyim Dede
şair mi yoksa şiir mi âteşgede

efendim

efendimsin, hırkamda bir ağrı
varsa sendendir, sanadır iştiyâkım
koparsam sessizliğinden bir salkım
akşamın kitabına elbet bu çağrı
fecir devleti'ne serazât bir yağmur
âteş gibi yağarsa sendendir
elinde cânıma kasteden bendir
bûlbûlü neşîde, her gülü mezmûr
olan bahçenin zamanı dinsin
ay doğarsa sendendir, susuzluğumdan
âh yana yana yürüdüğüm kumdan
aynalar yapsam sana, efendimsin

ceylân bir dünyayı suvarsa sendendir
çöl hem ana hem yârsa sendendir

pamuk Őeyhim

...

pamuk Őeyhim günlerce mürekkep baktı
ve kaftanı ıslandı mahremiyetin
sen ey AŞk, sen ‘yerin olanla yetin’
bir ceviz sandık içre nil’e bıraktı
o aynalı salonda doęan oęulu
ve muhtasar yalnızlığı Őimdi kâğidın
âh Beyhan Sultan’a benzeyen kadın
post sandılar kalbime serdięin ulu
kuŐları ishak, uçması abdal
kafesin ardında ipek bir Őalın
beni de Hüsn’n ardına salın
Dil’in fetret devrinde aęuyu bal

kaddimi dal eyledim diye
sılam kalb kalesi, gurbetim selimiye

temmuz güneři

sen bir şair tarafından okunmalıydın
ben gibi; -bir mazmun ve isrâ
törlü hâller içinde noktanın gözü aydın
Gâlib řerh olundu, Dede'ye geldi sıra
gitgide hiçbir řeye benzemeyiřin
bir daha yazılamaz böylesi, şair
bilesin, kelimeyle deęil alevle iřin
dil'in ipeğini âh çeken kılıçla eğir
sen bir şair tarafından okunmalıydın
ateřin kadim bilgisi verildi suya
hitâmuhu'l-misk için kaç gece saydın
batan ayın kenarına yazıldı rüyâ

şair, bir 'güzellik' yap 'aşk' olsun
sen ki temmuz güneřini giyen oęulsun